

Casciai Szent Rita

*Roccaporena, 1381 körül +Cascia, 1447. május 22.

Ritát idős szülei hosszú várakozás, reménykedés és sok imádság után kapták Istentől ajándékba. Cascia környékén, a hegyek között elterülő kis birtokokon egyszerűségben és istenfélelemben nevelték. Rita gyermek- és ifjúkorát a szülei iránti teljes engedelmesség, akaratának állandó föláldozása és a fáradtságos napi munka jellemezte. Közben azonban szívében fölgyulladt az istenszeretet, és apáca akart lenni, hogy teljesen egygyé válhasson isteni Megváltójával, aki jelenléte édességének megéreztetésével mindannyiszor megajándékozta őt, valahányszor szülei engedélyével visszavonulhatott a házukban kialakított kicsiny imahelyre. Szülei - valószínűleg kényszerhelyzetben - odaigérték a kezét egy helybeli ifjúnak, aki a kortársak szerint vad és erőszakos ember volt. Ritának nagyon fiatalon férjhez kellett tehát mennie.

Férje rossz természetét hősies türelemmel viselte, soha nem panaszkodott. Mindenben engedelmeskedett hitvesének, azzal az egy föltétellel, hogy a templomba eljárhat. Szelídségével és jóságával végül is férje rossz természetét sikerült legyőznie, és lelkét Istenhez vezetnie. Megtérésének együtt örült Ritával az egész falu, Roccaporena, mert korábban a férj összeférhetlensége miatt sokat szenvedett a pártoskodásoktól és viszálykodásoktól.

Idős szülei halála után újabb gyász érte Ritát: előbb meghalt a férje, aki most már tisztelte és szerette őt (egy régi ellensége ölte meg bosszúból). Majd egy évre rá meghalt Rita két kicsi fia, akikért úgy imádkozott, hogy az Úr vegye őket magához, mielőtt még az atyjuk halála miatti bosszú beszennyezné lelküket.

Miután sok fájdalom árán eloldódtak e földi kötelékek, Rita hozzáfoghatott régi vágyának beteljesítéséhez: kolostorba léphetett. Casciában a Mária Magdolna ágostonos kolostorba jelentkezett, ahonnan egymás után háromszor visszautasító választ kapott özvegye miatt. Végül azonban 1407-ben csodálatos módon bejutott: Keresztelő Szent János, Szent Ágoston és Toletinói Szent Miklós vitték be éjnek idején a kolostorba.

Életének pontos dátumait, így fogadalomtételének évét sem ismerjük. Valószínű azonban, hogy még nem volt 30 éves, amikor a kolostor szokásától eltérően a karnővérek közé befogadták, s mivel olvasni nem tudott (azaz nem tudott együtt zsolozsmázni a karnővérekkel), egyéb imádságok elmondására kötelezték. A nővérek közül türelmével, engedelmisségével és jámborságával tűnt ki, mindenkinek épülésére volt.

Különös tisztelettel elmélkedett Krisztus szenvedéséről, s arra vágyott, hogy osztozhasson a megfeszített Krisztus kínjaiban. Egy napon, amikor a feszület előtt térdelt, és vágya beteljesülését kérte, érezte, hogy a töviskorona egy tövise a homlokába fúródik. Mély sebet kapott, amely később elmérgesedett, s a belőle áradó szag miatt

Ritát elkülönítették a nővérektől. Csak egy római zarándoklat alkalmával mehetett emberek közé, amikor az Úr Rita könyörgésére eltüntette a zarándoklat idejére a sebet, de úgy, hogy fájdalmai megmaradtak. Betegségei, a böjtölések és a munka fölemésztették erejét, utolsó éveit ágyhoz kötötten töltötte. 1447. május 22-én hívta át Isten az örök boldogságba, átköltözését egy emberi kézzel nem érintett harang szava hirdette meg. Különleges kiváltsággént Rita testét soha nem temették el, mert csodálatos módon nem látott romlást. Sértetlenül került ki a tűzvészből is, melyben néhány évvel halála után a cédrusfából készült koporsója porrá égett. Új koporsóját a szent nagy tisztelője, Cesco Barbari casciai asztalos készítette el, aki súlyos betegségből gyógyult meg közbenjárására.

Istenünk, Szent Rita érdemeiért és közbenjárására add, hogy úgy bocsássunk meg ellenségeinknek és úgy mélyedjünk el gyötrelmes szenvedéseidben, hogy a szelídeknek és szomorkodóknak ígért jutalom elnyerésére méltók legyünk!

Forrás: Szentek élete